

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge, De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermis-meisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Suivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Noot Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genevieve van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de helde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelandhof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geert. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De Outoverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Sakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In 't uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

— PRIJS 60 CENTIEM —

Boekdrukkerij R. Bracke, Baesrode

De Witte Man

A. HANS.

DE WITTE MAN

't Was de avond vóór Sinterklaas. De kinderen van mijnheer Beekman waren met groote verwachting te bed gegaan. Als ze ontwaakten morgen ochtend, zouden er veel geschenken bij den schoorsteen liggen. Dat was altijd zoo op 6 December.

Kaatje, de meid, had boodschappen gedaan. Ze kwam thuis en zei tot mevrouw:

— Er loopt een rare kerel in de laan. Ik ben van hem geschrokken.

Het huis stond aan een weg met boomen aan weerskanten. En 's avonds was het er eenzaam.

— Een rare kerel, herhaalde mijnheer Beekman, die ook in de kamer zat.

— Ja, mijnheer. Hij keek zoo naar de huizen...

— Die man moet zeker ergens zijn en kent het nummer niet goed, meende de heer Beekman. Kaatje, ge hebt altijd iets!

— Maar mijnheer, hij is zoo haveloos gekleed. En 't was of hij zich voor mij wilde verduiken.

— Zei hij iets?

— Neen, dat niet...

— Kom, kom, ge verbeeldt u weer wat. Wees niet zoo bevreesd. Er komen hier allerlei menschen door de laan.

Mijnheer Beekman had dien avond nog veel brieven te schrijven. Hij was een koopman. Zijn kantoor stond in de stad. Het was nu tegen 't einde van 't jaar, zoo druk, dat hij werk mee nam naar huis.

Mevrouw ging dus eer naar bed dan hij.

Ze begaf zich nog eens naar de slaapkamers der kinderen. Deze lagen in diepe rust.

Vol liefde keek de moeder naar hen. Dan bleef ze bij een bedje staan, waarin een meisje van vijf jaar lag.

— Arm Doortje, prevelde mevrouw Beekman en de tranen sprongen haar in de oogen.

Doortje was niet haar eigen kind, maar dat van haar overleden zuster. 't Had nog wel een vader, maar die paste niet goed op. Twee jaar geleden, kort voor zijn vrouw stierf, had hij de vlucht genomen, met het geld van den koopman bij wien hij boekhouder was. Hij werd echter te Antwerpen aangehouden. Hij had het meeste geld nog bij zich. Zijn patroon kreeg dit terug, maar Wal-

ters, zoo heette de man, werd tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld. Kort daarna stierf zijn vrouw, die ziekelijk was. 't Gebeurde had haar toestand verergerd.

Toen namen mijnheer en mevrouw Beekman haar eenig kindje, Doortje, in huis. En de overheid regelde alles zoo, dat zij het kind konden opvoeden.

Toen de vader, Walters, uit de gevangenis kwam, wilde hij zijn kindje bezoeken.

Mijnheer Beekman had hem niet in huis gelaten.

— Vertoon u nooit meer, zei hij. Dan zal Doortje niet weten, dat haar vader een dief is. We zullen het later zeggen, dat ge dood zijt, en het opvoeden.

Walters had geen recht meer op het kind. En hij vertrok. Hij had sedert dien tijd niet meer van zich laten hooren, dacht mevrouw.

Mevrouw Beekman stopte Doortje warm toe.

— Arm kind, mompelde ze. Wij zullen wel goed voor u zorgen, maar ge zijt toch eigenlijk een weesje. Niemand kan een eigen moeder vervangen.

Ze vond die geschiedenis van Doortje's ouders diep treurig.

Mevrouw begaf zich nu ook te bed evenals de meid. Het was zeer stil in huis.

Mijnheer zat nog een tijd te werken. Eindelijk draaide hij 't licht uit en ging naar boven.

Hij was gereed in bed te stappen, toen hij nog eens door het raam keek. Men had in den vooravond gemeend, dat er sneeuw zou komen. En mijnheer Beekman wilde zien, of de sterren schenen.

Plots schrok hij. In den hof was een witte gedaante...

— Net Sinterklaas, dacht mijnheer Beekman verbaasd. Wat komt die witte man hier doen?

Sinterklaas had immers laten weten dat hij zelf niet kon komen. En de pakjes voor de kinderen waren al gebracht door zijn knecht. Ze lagen in de hal.

Morgenochtend vroeg zou Kaatje ze rond den schoorsteen plaatsen, tegen dat de kinderen opstonden.

Mijnheer Beekman vertrouwde dezen Sinterklaas in den tuin dus niet.

Hij maakte zijn vrouw wakker en deelde haar zijn ontdekking mee.

— O, dat moet een dief zijn, die zich als Sinterklaas verkleedt, om nachtwakers of zoo te verschalken, sprak mevrouw angstig. Ge weet wat Kaatje zei over dien raren kerel. Bel dadelijk de politie op.

— Ja, dat zal ik doen! besloot mijnheer Beek-

man. Het is niet pluis met dien witten man.

Hij ging vlug naar de hal, waar de telefoon hing. Nacht en dag was in die stad 't telefoonkantoor open.

— Tingeling! klonk het.

En dan een stem:

— Halloh!

— Geef me het politiebureau van de Valklaan, antwoordde Beekman.

Even wachten. En toen kwam er een stem:

— Hier politiebureau Valklaan!

— Ge spreekt met Beekman, Zwaluwlaan, nummer 30. Er is hier een vreemde kerel in mijn tuin. Ik vrees, dat het een dief is.

— Ik zal twee agenten sturen.

— O, ja. Ik dank u!

Mijnheer Beekman wachtte aan de voordeur. De Valklaan was dichtbij...

De koopman luisterde... Hoor, er was gerucht in de keuken... Er rinkelde glas. Die Sinterklaas wilde zeker door het raam binnen dringen. Natuurlijk een dief!

O, kwamen de agenten nu gauw!

Mijnheer Beekman trok zijn overjas aan en zette zijn hoed op.

Hij opende de voordeur op een kier en wachtte in spanning.

De dief was nu bezig het slot van de keuken-

deur te forceeren... Mijnheer Beekman hoorde het duidelijk.

Maar hij vernam ook stappen op straat en keek buiten. Daar waren de twee agenten al.

— Heeren, de dief is reeds door het raam in huis gedrongen, fluisterde Beekman. Hij is in de keuken en frutselt nu aan de deur, die door de meid gesloten was.

— Dan kunnen we hem grijpen! sprak een der politiemannen.

Mijnheer Beekman draaide het electrisch licht in de hal op.

Gedrieën gingen ze naar de keukendeur. Beekman wipte vlug den sleutel om en opende de deur...

De witte man sprong met een gil achteruit.

— Maar 't is Sinterklaas! riep een der agenten uit.

— Een vreemde Sinterklaas, die door een venster binnen dringt, sprak de andere agent en hij had den indringer al bij de kraag. Sinterklaas moet door den schoorsteen komen, vervolgde hij.

De witte man bood geen weerstand. Hij werd in de hal op een bank geduwd... Hij was werkelijk vermomd als Sinterklaas, tenminste hij droeg een wit laken over zijn jas, en had een langen

baard. Maar op zijn hoofd was geen mijter, doch een slappe hoed.

De agent trok zijn baard af.

— Walters! riep mijnheer Beekman verbaasd uit.

Hij herkende nu zijn schoonbroeder, den vader van Doortje.

— Wel zoo, vervolgde hij, ge zet uw oneerlijk ambacht voort en ge wordt inbreker! 't Is een schande!

— Neen, Beekman, neen! zei Walters, in snikken uitbarstend. Ik ben geen dief! Geloof me.

— O, ge loochent nog! Dat is sterk... We betrappen u in de keuken. Ge hebt een ruit gebroken! Omdat het Sinterklaasavond is, vermoet ge u als den braven Heilige! Ge komt zeker geschenken brengen voor de kinderen dan! spotte de handelaar.

Mevrouw Beekman had zich haastig gekleed en verscheen thans ook.

— George, zijt gij dat? kreet ze verbaasd, toen ze haar schoonbroer bemerkte. Wat beteekent dat?

— Ja, ja, hij is het, sprak haar man. Hij wilde ons bestelen! Hij heeft een ruit gebroken. Hij is een inbreker!

— Neen, neen, riep George Walters heftig uit. Ik kwam niet stelen.

— Hij heeft een venster ingedrukt en was net bezig het slot van de keukendeur te verwringen! En dan nog ontkennen, dat hij kwam stelen, hernam Beekman.

— Ik zit hier niet als dief, al ben ik vroeger oneerlijk geweest. Maar daarvoor heb ik zwaar geboet en God weet, wat ik geleden heb! snikte de gevangene.

— Laat hem dan eens alles uitleggen, zei een der agenten.

— Ja, drong ook mevrouw Beekman aan. Spreek George, wat beteekent dit?

— Ik ben al een jaar uit de gevangenis, deelde Walters mee. Ik woon op een dorp in de Kempen, en heb een goede betrekking bij een fabrikant van steen en ciment. Ik verdien goed mijn brood. En ge kunt aan mijn patroon gaan vragen of ik eerlijk en trouw ben. Eenige maanden geleden, Beekman, heb ik u gevraagd, mij te ontvangen om eens samen te spreken. Gij hebt mijn brief niet beantwoord. Ik begreep dat ik mijn kind niet meer zou mogen zien zelfs. Gij kunt het me niet vergeven, dat ik toen kwaad heb gedaan...

— Ik wist niet, dat gij een brief hadt ontvangen, zei mevrouw Beekman tot haar man.

— O, ik heb hem dadelijk gescheurd. Die man heeft het recht op zijn kind verbeurd. Hij moest naar den vreemde gaan.

— En toch verlang ik naar mijn Doortje! sprak Walters. Elken avond, na het werk, ween ik om haar. Ik zou aan haar willen goed maken, wat ik mijn vrouw misdeed. Ik heb schuld, maar ook berouw. Ik wil mijn kind terug. Maar nooit zoudt gij mij Doortje terug geven. En toen kwam ik tot dit wanhopig plan... Ik wilde in uw huis dringen. Doortje uit haar bedje nemen en meevoeren. In de keuken liggen de doeken, om haar in te wikkelen. Ik koos dezen avond, om me als Sinterklaas te vermommen... Er loopen nu meer mannen rond in wit gewaad, die naar feestjes gaan... of er van weer keeren. Zoo zou ik niet in 't oog vallen, meende ik. Dat is de waarheid en niet anders. Ik kwam om Doortje, niet om uw geld... Ik zweer het u.

— En waarom beldet ge dan niet fatsoenlijk aan toen we nog op waren? vroeg mijnheer Beekman.

— Ge zoudt mij niet ontvangen hebben! Ge liet mijn brief onbeantwoord.

't Was een wanhopig geval geweest; dat begreep mevrouw Beekman. Zij dacht aan haar gestorven zuster. Die had George Walters zoo lief gehad.

— Man, zei ze tot haar echtgenoot, ik geloof dat George nu de waarheid zegt. Laat de agenten, die we danken voor hun hulp weggaan, en George

hier blijven. We zullen met hem spreken. We moeten kunnen vergeven en barmhartig zijn.

De agenten stemden er in toe Walters hier te laten. Ze zouden over 't geval met den kommissaris spreken.

— Welaan, 't is goed, zei mijnheer Beekman. De agenten vertrokken.

Walters had zijn wit kleed afgeworpen. Hij was niet haveloos gekleed, gelijk Kaatje gemeend had.

Walters verzekerde dat hij eerlijk wilde leven en vreeselijk berouw had over zijn misstap.

— Vraag aan mijn patroon, hoe ik me gedraag! sprak hij.

— Ik zal inlichtingen nemen, antwoordde mijnheer Beekman wat vriendelijker.

— Morgen kunt ge Doortje zien, zei mevrouw. Maar wat zoudt gij in uw eenzaam huis met haar doen? Ze heeft geen moeder en ik doe mijn best om er een voor haar te zijn. Kom nu en dan Doortje bezoeken...

— O, als dat mag, laat ik haar gaarne hier... Maar ik kwam tot dit wanhopig plan omdat ik altijd van haar gescheiden was. En ik heb Doortje lief!

Die toon was oprecht.

— Luister, hernam mijnheer Beekman, ik zal hooren, wat uw patroon zegt... En zoo ge waar-

lijk ernstig werkt, kunt ge op mijn kantoor komen en Doortje elken dag zien... We willen u helpen om op den goeden weg te blijven.

— O, beproef het met mij... God weet, hoe oprecht mijn berouw is en hoe ernstig ik het nu meen, verzekerde Walters.

Hij werd naar de logeerkamer geleid.

's Morgens waren alle kinderen gelukkig met hun geschenken. Ook Doortje juichte van vreugde. Ze kende haar vader niet en werd wat schuw toen die vreemde man haar zoo ontroerd kuste.

Walters werd nu « oom » genoemd... De eigen kinderen van mijnheer Beekman wisten niets van de droevige geschiedenis...

Later zou Doortje hooren, dat die oom haar vader was.

Kaatje vermoedde niet, dat mijnheer Walters de man was, voor wien ze den vorigen avond zoo bevreesd was geweest. En mevrouw verzweeg de nachtelijke gebeurtenis. Mijnheer Beekman bezocht den kommissaris. En de inbraak bleef zonder gevolgen.

Een maand later was George Walters in dienst van mijnheer Beekman. Hij woonde op kamers in dezelfde laan.

Doortje was niet bang meer voor hem, al noemde ze hem nog oom.

De dag zou komen, waarop men haar zou zeg

gen, dat ze nog een vader had. Nu zou ze te jong zijn om dit te begrijpen.

Maar de diefstal moest voor alle kinderen een geheim blijven.

De historie van een Prinses

I.

Konig Langbaard was een heel machtige koning; daarbij was hij zoo rijk, dat hij niets meer koopen kon. Want eerst had hij alle dingen gekocht, die goed en fraai waren; maar het verveelde hem eindelijk, naar die dingen nog te kijken; voor de verandering had hij zich daarna alle leelijke dingen aangeschaft; doch die verveelden hem nog spoediger dan de fraaie en goede.

Onze koning was diep ongelukkig, omdat hij niets te doen had, en er niets meer was, waar hij naar verlangen kon. Dan kwam er nog bij, dat hij van zijn eenig kind, prinses Plaagal, veel verdriet had. Dat lieve juffertje plaagde iedereen, met wien zij in aanraking kwam. En de koning moest dubbel loon betalen aan elk, die haar bedienen moest; want anders liet men haar na een paar dagen in den steek. Geen wonder, dat haar moeder,

koningin Schreigraag, zich erg ongelukkig gevoelde. Het arm mensch schreide den geheelen dag, en twee hofdames moesten altyddoor een gouden schaaltje onder elk van haar oogen houden, om de tranen op te vangen, daar anders de dure tapijten licht hadden kunnen bederven.

Op zekeren dag zaten koning Langbaard en koningin Schreigraag in een rozenpriël. Kleine, fraai gekleede pages waren bezig, met alle rupsen en oorwormen in den tuin weg te vangen, uit vrees, dat er van die griezelige dieren op Hun Majesteiten zouden vallen. Nog bespotten een aantal kleine meisjes, als toovergodinnen gekleed, de rozen met reukwater, opdat er geen vuiltje blijven zou aan de bloemen, waarin de vorstelijke personen hun neus misschien zouden steken, om er den lekkeren geur van op te snuiven.

Prinses Plaagal speelde met haar leermeesteres, freule Inschikkelijk, en met haar kindermeid, juffrouw Verdraagveel, in den tuin. Een heldere beek, waarvan het water gezuiverd en de bedding met marmer bevloerd was, stroomde er doorheen. De ondeugende prinses wierp haar gouden speelgoed naar het hoofd van de leermeesteres en naar dat van de kindermeid. Die hielden zich alsof ze daar veel schik in hadden; doch eigenlijk waren ze daar erg boos om. Daarna ging de prinses een poos op den grond liggen schreeuwen om niemen-

dal. Vervolgens rukte ze een heele partij bloemen af, om ze met handen vol in de beek te werpen, en begon eindelijk ieder uit te schelden voor al, wat leelijk was.

De arme koningin schreide een stroom van tranen, toen ze haar dochttertje weer zoo bezig zag. Koning Langbaard gromde, stampte op den grond van kwaadheid en herhaalde gedurig, dat hij de ongelukkigste man van de wereld was.

— Mij is verteld, zei de koningin, dat er in het Land der Toovergodinnen uitmuntende scholen zijn, waar ondeugende prinsessen heel braaf kunnen worden. Wist ik slechts, waar dat land lag, ik stuurde er Plaagal heen.

— Het spijt me, dat ik het ook niet weet, sprak de koning. Ze moest toch eens flink onder handen genomen worden.

Hij vergat achter, dat de prinses die ontevredenheid van hem geleerd had. Hij was ook zoo wispelturig en lastig.

— Hoor ik daar geen gil! riep de koning uit.

De koningin schrikte zoo, dat ze ophield met schreien en luisterde.

— Wat nieuw ongeluk is er nu weer? vroeg de koning, terwijl hij aan zijn langen baard trok. Er is iets gebeurd.

Alles wat ze konden zien, was, dat prinses Plaagal zoo rechtop stond als een staak en ver-

wonderd naar de beek tuurde. Al de dames en bedienden wezen naar een rond blad, dat op het water dreef.

— Wat is er toch te doen? vroeg de koning brommig, en de koningin angstig.

— Kijk, riep het ondeugende prinsesje; zijt ge dan blind? Ziet ge daar dat akelige, kleine wezen op dat boomblad?

— Misschien een wesp, zei de koning, terwijl hij naar zijn bril zocht en heel wijs keek.

— Neen, riep de prinses stampvoetend uit. Wat zijt ge dom! Ziet ge niet, wat voor leelijke gezichten ze trekt? En dat tegen mij! Hoe durft ze.

Inderdaad, toen de koning zijn bril, en de koningin haar nijper hadden opgezet, zagen zij een alleraardigst lief dametje in een groene japon, dat op een rond blad zat en met de meeldraden van een witte lelie roeide.

— Wat komt zij in mijn paleistuin doen! riep de koning uit.

— Vraag het haar! snauwde de liefvallige prinses.

— Lieveling, heeft ge zoo, sprak de koningin tot haar dochttertje, want al schreide ze veel om het kind, ze had het ook helpen bederven door al haar toegevendheid.

Het groene dametje roeide intusschen het

blad naar den oever. Ze legde de riemen neer en stond op.

Ze boog voor den koning en de koningin. En ze begon te spreken. Wat had ze een fijn, maar toch helder stemmetje.

— Koning Langbaard en koningin Schreigraag, zei ze, ik groet u.

De ouders van de prinses bogen nu ook.

— Ik ben tot u gezonden door de koningin van het Land der Toovergodinnen. Ze heeft me bevolen, u te zeggen, dat ze voor een jaar de opvoeding van uw dochter op zich nemen wil, hernam het juffertje.

— Neem ze maar mee. Ge kunt haar krijgen, sprak de koning. Ze is het verdriet van mijn leven. Ze is brutaal, ongemanierd en ongehoorzaam.

— O, doe het niet, smeekte de koningin, nu het er op aankwam, van haar kind te scheiden. Ze is het kostbaarste, dat ik heb. Ik kan haar niet missen.

— Wilt ge met mij gaan, prinses », vroeg de toovergodin.

— Graag, was het antwoord van Plaagal, want iedereen en alles verveelt me hier. Maar hoe zal ik gaan, en wanneer?

— Spring in mijn boot, prinses, zei de toovergodin. En wel terstond, want ik heb nog vrij wat te doen, en de tijd gaat voorbij

Plaagal lachte luid bij de gedachte, dat zij in zoo'n bespottelijk klein vaartuigje zou moeten zitten.

— Doe wat ik u zeg, hernam de toovergodin op vasten toon. Of ik ga zonder u heen ».

Plaagal, die niet gewoon was, op die manier toegesproken te worden, strekte haar voet uit, om te gehoorzamen. Op hetzelfde oogenblik werd ze net zoo klein als de toovergodin, en vond ze, dat haar zitplaats, een kersepit, groot genoeg was.

Voort ging het kleine bootje, de rivier af, totdat het uit het gezicht van den koning en de koningin was. De bloemen knikten en fluisterden met elkander, toen de tooverboot voorbijvoer, en de vogels en insecten begroetten, zingend en gonzend, de kleine groene dame, want ze wisten alles van de toovergodinnen af. Ze begrepen wel, dat de ondeugende prinses naar de school der toovergodinnen ging, waar ze allen heel blij om waren. De bloemen toch hielden niet van haar, omdat ze er plezier in vond, hun bloesems af te plukken en ze vertrappen. De vogels konden haar niet uitstaan, omdat de prinses zoo dikwijls hun nestjes uitgehaald en van hun eiertjes na ze uitgeblazen te hebben, halskettingen gemaakt had. En de insecten hadden een hekel aan haar, omdat ze de vlinanders ving en die de vleugels uittrok, en omdat ze torretjes doodtrapte. Ja, zelfs de wind was nijdig

op haar, omdat ze hem in zijn gezicht uitlachte en een spotliedje zong, terwijl hij met de kleine boot speelde en die op de golven liet dansen.

Eindelijk hield de toovergodin met roeien op. Ze nam de prinses bij de hand en liep met haar snel tegen een zonnestraal op, alsof die een ladder was. Plaagal was buiten adem en duizelig, toen ze boven aankwam en zich daar in het Land der Toovergodinnen bevond. Het eerste, dat ze zag, was een glazen paleis, dat als doorschijnend goud blonk en heel prachtig was. De toovergodin bracht er haar heen; maar de oogen deden haar pijn, als ze er naar keek, zoo schitterde alles. Ze gingen er binnen, en nu zag de prinses, dat zoowel de wanden als de zoldering en de vloer van spiegelglas gemaakt waren. Ze had dus overal spiegels om zich heen: onder en boven, voor en achter, rechts of links, waar ze ook ging of stond. De toovergodin verdween.

Opeens bevond prinses Plaagal zich geheel alleen in dit zonderlinge paleis, en ze wandelde zaal in zaal uit, en overal had ze spiegelglas om zich heen. Ze hoorde geen geluid, en zag geen ander gelaat, dan haar eigen, naar welken kant ze ook keek. Ze trok gezichten, maar natuurlijk gaven de spiegels die alle terug. Ze fronste het voorhoofd, haar beeld deed dat ook. Ze stampvoette van boosheid, haar afbeeldsel onder haar stampte

ook. Ze schreide, haar beeld schreide eveneens. Eindelijk, vermoeid van haar drift, ging ze op een kristallen canapé zitten en barstte in snikken uit.

Daar hoorde ze een stem, doch zag niemand. Die stem zei:

— Leer tevreden te zijn en anderen het leven aangenaam te maken.

De stem zweeg, en kort daarop viel de prinses in slaap. Eerst in den morgen ontwaakte zij en vond toen een lekker ontbijt gereed staan. Maar ze zag alweer niemand dan zich zelf, en dat begon haar nu al te vervelen. Maar elke dag was gelijk. Ze bleef alleen; onzichtbaar bracht iemand haar eten.

Zoo verliep de eene dag na den anderen, tot er eindelijk bijna een jaar om was. Al dien langen tijd zag ze geen ander gezicht dan haar eigen (in de spiegels). Ze had geen speelmakkertjes, geen bedienden... O, ze verlangde zoo naar huis! Ze kon niet weg uit de spiegelkamer.

II.

Het jaar was om, en de prinses zat op zekeren dag bij een fontein van rozenwater te weenen, toen ze weer de zilveren stem van vroeger hoorde. Ze sprong overeind.

— O, toovergodin, waar zijt ge? riep ze uit. Ik

ben me zelf zoo moe, en het verveelt me zoo, niemand dan me zelf te zien. Alles zou ik voor een ander willen doen, en dat zou me gelukkig maken; mij zelf kan ik geen vermaak aandoen. Laat mij — ik bid er u om — naar mijn goede ouders terugkeeren. Ik zal mijn best doen, hen te believen en voor alle menschen goed te zijn. Ik heb hier een goede les gehad en zal me beteren. Ik verzeker het u.

De goede toovergodin die gedurig de prinses in 't oog had gehouden, maar voor deze onzichtbaar was geweest, wist, dat het ondeugende meisje nu geleerd had, niet meer onvriendelijk te zijn en niet meer in alles den baas te willen spelen. Ze zei dus:

— Nu, ge weet, wat het is alleen voor zich zelf te leven, laat ik u vrij; ge zult goed voor anderen zijn.

De prinses keek op, en daar stond voor haar weer de kleine toovergodin van het ronde blad, die haar nu bij de hand nam en buiten het paleis bracht. De prinses was thans weer net zoo klein geworden, als ze een jaar geleden geweest was.

— Kom, zei de toovergodin, we gaan op reis.

Onderweg hoorde en zag de prinses allerlei vreemde dingen: groote groene en roode vlinders en andere wonderlijke schepsels met schitterende vleugels. Er was een blauwe vogel bij, die hen altijd navloog en niets anders riep dan: «Waarom?»

Waarom? Och, waarom?»

— Wat zingt die blauwe vogel daar een vreemd lied, zei de prinses. Wat beteekent dat toch?

— Die vogel, gaf de toovergodin tot antwoord, was vroeger een meisje, dat altijd vroeg: «Waarom?» als haar iets bevolen werd. Nu is ze in een vogel veranderd en zal een jaar lang niets anders mogen zeggen dan: «waarom?» Ik denk, dat ze het nu al moe is en het zoo wel zal afleeren.

Toen gingen ze voorbij een papegaai, die op een staak zat en maar altijd riep: «Ik kan niet! Ik kan niet! Ik kan niet!»

— Dat is een jongetje, zei de toovergodin, die te traag was, om te leeren, en steeds riep: «Ik kan niet!» Nu zal hij er wel een tegenzin in krijgen, want een jaar lang zal hij niets anders kunnen zeggen. En als hij vrij is zal hij heel veel kunnen.

Dicht bij hem zat een andere papegaai, die er heel dom uitzag en gedurig riep: «Ik weet het niet!»

De toovergodin keek hem in het voorbijgaan eens lachend aan en zeide: «Wel, Truida, weet ge het niet?»

— Deze papegaai, sprak zij tot de prinses, was een lui meisje, dat op alles, wat men haar vroeg, antwoordde: «Ik weet het niet», in plaats van eens even na te denken. Zij is hier voor zes maan-

den; aan het einde van dien tijd denk ik wel, dat ze genezen zal zijn en haar best zal doen om vragen te beantwoorden.

Kort daarop gingen ze voorbij een fontein, die haar water met een treurig geluid liet neervallen.

— Die fontein is een klein meisje geweest, dat altijd en nergens om schreide, sprak de toovergodin. Nu smelt ze den geheelen dag in tranen weg, dat haar op den duur wel vervelen zal.

Juist toen ze daar voorbij waren, hoorde ze den wind op een klagenden toon langs hen heen gaan.

— Hoordet gij dat treurig geluid wel, prinses? vroeg de toovergodin. Dat is van een jongetje, dat altijd ontevreden was en den geheelen dag zaagde. Hij werd al magerder en magerder, tot hij geheel onzichtbaar werd en door den wind is meegevoerd. Nu blaast hij in de schoorsteen en maakt de menschen treurig.

De prinses verzocht thans, of de toovergodin haar weer naar huis wilde brengen, terwijl ze beloofde, dat zij de lessen, die ze ontvangen had, niet vergeten zou.

De goede toovergodin lachte haar vriendelijk toe en bracht haar weer thuis. Hoe blij waren haar vader en moeder, toen ze haar dochter terug hadden, en dan wel nu als zoo'n goed, zoo'n lief kind!

Want in het land, waarover koning Langbaard

regeerde, hoort men nog met lof van haar spreken. Nooit was ze meer lui, of slecht gehumeurd. Altijd deed ze haar best, jegens anderen vriendelijk te zijn en hen gelukkig te maken. Haar naam werd veranderd in Draagal, omdat ze ieders verdriet en last trachtte mede te dragen of over te nemen. Haar ouders kregen weer plezier in hun leven en haar moeder kreeg den naam van koningin Vergenoegd. De koning verveelde zich niet meer, want hij bedacht allerlei middelen, die zijn volk gelukkig konden maken. En de koningin zond de gouden schalen, waarin haar tranen vroeger opgevangen werden, naar de munt, om er gouden geld van te laten slaan, dat ze besteedde tot aankoop van kleeven en bedden voor arme menschen. Het geheele land was dus gelukkig gemaakt door de verandering die er met de prinses had plaatsgehad.

(Naar P. J. Andriessen).

De drie Muzikanten.

I.

Daar waren eens drie jonge muzikanten: een vioolspeler, een trompetter en een fluitist. Ze waren al lang groote vrienden geweest.

Ze reisden van stad tot stad, van dorp tot dorp, overal, waar ze op kermissen en bruiloften wat hoopten te verdienen. Ze wonnen wel geen zakken met geld, maar meestal hadden ze niet te klagen.

Op zekeren middag in den zomer kwamen ze, na een marsch van eenige uren, warm en vermoeid in een dorp. Het eerste waarnaar ze uitkeken was een herberg, waar ze eens konden uitblazen en zich verkwikken. Spoedig kregen ze er een in het oog, die hun aanstond. En lang duurde het niet, of onze drie vrienden hadden daar, in een koel, lommerrijk prieel, een heerlijk plaatsje gevonden. Dadelijk verscheen de waard.

— Ge hebt immers goed bier, vriend? vroeg de trompetter.

— Dat heb ik, lekker, helder en frisch, zooals gij het in den geheelen omtrek niet vinden zult, zei de waard.

— Laat ons dan gauw eens proeven, want we versmachten bijna van dorst.

Spoedig stonden ook de bierkannen op tafel, en elk nam een goede teug. Ze knikten elkander en ook den waard toe, ten teeken, dat de koele dronk hun heerlijk smaakte. Nu de keel niet meer droog was, begon de tong los te raken.

— He, vriend, zei de vioolspeler tegen den

waard, wat is hier zooal voor bijzonders op uw dorp?

— Een betooverd kasteel, zei de herbergier.

— Wat blief?

— Zooals ik zeg: een betooverd kasteel. Het moet er rijk en prachtig zijn; men vindt er schatten van goud en zilver, parelen, diamanten en juweelen. Maar het is tegelijk een vreeselijk gebouw: er woont een leelijke dwerg in, en elk, die er binnen gaat, stelt zich aan de grootste gevaren bloot. Vele waaghalzen, die er binnengedrongen zijn, hebben daar een leelijke pijp gerookt: ze zijn óf dood óf gruwelijk verminkt buiten de poort teruggevonden.

— Dat is net een kolfje naar onze hand, riepen de muzikanten. Bedenkt eens, wat een schatten.

— Ja, als ge daarmee hoed en zakken kondt vullen, zoudt ge er zeker goed aan toe zijn, sprak de waard. Maar dat vullen lijkt juist heel moeilijk te wezen; denkt maar eens aan dien leelijken dwerg, en hoe hij de bezoekers toetakelt. Niemand van al die stumpers heeft het geringste van de schatten kunnen meester worden.

— Wat dien dwerg aangaat, daarmee zullen wij het wel klaar spelen, zei de vioolspeler tegen zijn kamaraden. Als ge het goedvindt, ga ik er het eerst op af.

— Dat is goed, spraken de beide anderen.

— En om er geen gras over te laten groeien, ga ik terstond; het duurt nog lang, eer het avond is. Misschien ben ik, voor de zon ondergaat, reeds als een rijk man bij u terug.

II.

De vioolspeler stapte flink door in de richting, die de waard hem gewezen had. Na een half uur stond hij voor de groote poort van het kasteel. Aan te kloppen was niet noodig; de deur stond open. Moedig ging hij de poort door, maar zoodra had hij dat gedaan, of hij hoorde achter zich een slag. Hij keek om en bemerkte, dat de deur zich vanzelf gesloten had. Hij vond dat wel vreemd; doch hij dacht:

— Het is hier immers een betooverd kasteel; ik zal zeker nog wel meer vreemds ondervinden.

Wat groote oogen zette hij op! Zeker, de waard had niet te hoog opgegeven van al het heerlijke, dat dit kasteel te aanschouwen gaf. Hij kwam in prachtige zalen, van de fraaiste meubelen voorzien en met schoone schilderstukken en marmoreen beelden versierd; in keukens, waar de lekkerste spijzen te vuur stonden en hem deden water-tanden; in kelders, gevuld met de kostelijkste wijnen en andere dranken. Verscheidene kasten gingen vanzelf open; ze bleken vol gouden en zilve-

ren voorwerpen, geld, parelen en kostbare stee-nen te zijn.

Eindelijk trad hij een vertrek binnen, waar een tafel gedekt stond. Hij nam plaats aan den disch. en wat hij verwacht had, gebeurde: nauwelijks was hij gezeten, of in een oogenblik stonden de lekkerste spijzen en wijnen voor hem. Reeds wil-de hij toetasten, toen plotseling een dwerg het vertrek binnenkwam. Die kleine man trok al zijn aandacht. Hij had een vreemde kleeding en droeg een langen baard; zijn hoofd was groot, zijn aan-gezicht stond niet heel vriendelijk, en zijn armen en handen zagen er stevig uit. Het ventje nam ook plaats aan de tafel. Daarop bediende hij zich van hetgeen er op stond, en gaf den vioolspeler een wenk, evenzoo te doen. Zoo zaten beiden weldra smakelijk te eten.

— Ik zal mijn best doen, den dwerg te vriend te houden, dacht onze man, en tusschenbeide lachte hij hem toe en wees naar de spijzen, waar-door hij wilde te kennen geven, dat hij smulde.

Daar liet de dwerg zijn vork vallen. De viool-speler wilde beleefd wezen en bukte zich, om die voor hem op te rapen. Maar hoe slecht bekwam hem zijn gedienschtigheid! Eensklaps sprong de dwerg, die nu zijn kans schoon zag, den vioolspe-ler op den rug. Hij sloeg zijn kromme beenen zoo vast als een nijptang om diens lijf en begon hem

met zijn vuisten zoo hard op het hoofd te trommelen, dat de deerlijk gefopte vioolspeler bijna zijn bezinning verloor. Deze wrong zich in allerlei bochten, rolde met zijn aanrander over den vloer; maar wat hij ook deed, om van den wreedaardigen kwelgeest verlost te worden, alles was tevergeefs. Het ventje scheen wel op zijn rug als vastgelijmd. Eindelijk toen hij den dwerg, zoo hard mogelijk in de beenen kneep, gelukte het hem, zich van zijn zonderlingen last te bevrijden. Zoo spoedig hij kon ijldde hij heen. De groote deur was nog gesloten, doch gelukkig vond hij een kleine deur, die hij opende en waardoor hij het gevaarlijk kasteel verlaten kon.

Met zware pijnen in het hoofd en bijna geheel versuft van de slagen, legde hij zich aan den weg onder een lommerrijken boom neder. Na een poos viel hij daar in slaap. Tegen den avond werd hij door zijn beide vrienden opgezocht, en naar de herberg gebracht. Hoe verwonderd keken ze op, toen de vioolspeler vertelde van al het heerlijke, dat er in het kasteel verborgen was, maar niet minder toen hij hun meedeelde, wat een leelijke poets de dwerg hem gespeeld had. De trompetter zei:

— Ik trek mijn woord in en ga niet: liever bloê Jan, dan doê Jan; ik bedank voor zoo'n pak slaag!

Maar de fluitspeler dacht het meest aan de schatten, die in het kasteel voorhanden waren: hij wilde de reis wagen, en beproeven, iets daarvan meester te worden.

III.

Den volgenden dag ging het den fluitspeler in het begin, evenals het den violist gegaan was: ook hij stapte door de poort het kasteel binnen, en kwam in het vertrek, waar de tafel gedekt stond. De dwerg zette zich evenzoo aan aan tafel en liet, toen ze een poos gegeten hadden, weer zijn vork vallen.

— Wacht, oude, dacht de gewaarschuwde fluitspeler, daar zult ge minder goed afkomen dan gisteren bij mijn maat.

En toen hij zich gebukt had, en de dwerg hem op den rug wilde springen, keerde hij zich onverwachts om, greep het valsch mannetje bij zijn langen baard en trok dien geheel uit.

Nu was het met dien baard zoo gelegen, dat, wie hem in bezit had, zeer sterk was. De fluitspeler voelde dus eensklaps zijn kracht meer dan verdubbeld, terwijl de dwerg op hetzelfde oogenblik maar een zwak mannetje werd.

— Ik moet alles in 't werk stellen, mijn baard terug te krijgen, dacht de dwerg, en hij zei daar-

om tegen den ander: Geef me mijn baard terug, en ik zal u rijk en gelukkig maken.

— Ja, als ge me met alle geheimen van dit kasteel bekend gemaakt hebt, luidde het antwoord van den fluitspeler.

— Ga met me mee, hernam de dwerg.

Daarop opende het mannetje een luik in den vloer; er vertoonde zich een trap, die naar beneden liep. Beiden daalden af en gingen verscheidene onderaardsche gangen door, tot zij eindelijk een opening bereikten. Voor hen lag toen een schoon landschap. Na een korte wandeling bereikten ze een tweede, wild bruisende rivier.

— Er is geen brug; ook zie ik geen boot, sprak de fluitspeler. Hoe komen we nu aan de overzijde?

— Dat is gemakkelijk te doen, zei de dwerg, waarop hij een klein stokje te voorschijn haalde en er mee over de rivier zwaaide. Terstond rees uit water een weg op, die weder verdween, zoodra ze droogvoets den anderen oever bereikt hadden. Ook hier was de natuur wonderschoon: trotse boomen, vele met sappige vruchten, zeldzame bloemen; vogels in een schitterende vedertooi, groote bontgekleurde vlinders. De dwerg scheen alles heel gewoon te vinden en keek nergens naar; maar de fluitspeler was opgetogen over al de pracht om zich heen.

Na eenigen tijd komen ze bij een kasteel, nog schooner dan het eerste. Ze treden er binnen;

hun voetstappen weerklinken in de marmeren gangen, want het is er doodstil. Ze gaan door eenige fraaie kamers en zalen en komen in een ruim vertrek. In het midden staat een groot ledekant, met kostbare zijden gordijnen omhangen. Ook hier is het stil; alleen een vogel in een gouden kooi kweelt op zoeten toon. De fluitspeler blijft eerst verbaasd aan de deur staan, doch de dwerg treedt onbeschroomd op het ledikant toe en schuift de gordijnen op zijde. Op het bed ziet de fluitspeler nu een schoon meisje met een gouden kroon, vol diamanten, op het hoofd.

— Dat is een prinses, zegt de dwerg. Zij moest een eeuw lang slapen, en die tijd is nu om. Buiten mij is al dien tijd nooit iemand in dit vertrek geweest; ik heb haar moeten bewaken. Mijn taak is nu geëindigd; de slapende moet gewekt worden, en dat mag ik niet doen. Ik zal u zeggen, hoe dat gebeuren moet. Trek dien vogel daar in de kooi een veer uit den staart en raak met die veer even haar lippen aan. Zij zal dan ontwaken, en met u trouwen.

De muzikant deed wat de dwerg hem gezegd had. En wezenlijk de prinses begon zich te bewegen, sloeg de oogen op en stond een oogenblik daarna in een rijk en sierlijk kleed naast den fluitspeler. De stilte in het kasteel was nu verdwenen; overal ontwaakten bedienden, die honderd jaar geleden met de prinses ingeslapen waren en nu hun afgebroken arbeid weer opvatten. Zoo

doodsch, als het even te voren in het geheele gebouw was, zoo levendig werd het nu.

— Nu krijg ik toch mijn baard terug? vroeg de dwerg.

— Zeker, sprak de fluitspeler. Ga met mij mede naar buiten; daar zal ik u hem teruggeven.

Dat voorstel beviel den dwerg wel niet; hij had zijn baard het liefst nu al teruggekregen. Maar hij durfde dat niet zeggen, want hij was op dit oogenblik nog de minst sterke. Hij volgde dus den fluitspeler en de prinses, die, lachend en vroolijk koutend, hand aan hand, zich buiten het kasteel begaven. Met hun drieën kwamen ze bij de rivier.

— Geef me uw tooverstokje, zei de muzikant, om den weg over deze rivier te maken.

De dwerg durfde niet weigeren, hoewel hij het liever in zijn handen gehouden had.

Hij gaf dus het stokje. De fluitspeler zwaaide er mede over het water, en dadelijk verscheen weer de weg. Hij liet echter den dwerg eerst over de rivier gaan, wierp hem toen den baard toe en deed den weg daarop verdwijnen. De dwerg kon nu de rivier niet meer overkomen, en zoo waren de fluitspeler en de prinses in het vervolg voor het boosaardig mannetje volkomen veilig. Ze trouwden samen en leidden lang een gelukkig leven.

Vergat de vroegere muzikant zijn makkers? Neen, hij gaf hun een gedeelte van de schatten, die het kasteel bevatte, en ook zij waren nu groote heeren.

(Naar Wijma).